

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 552/05
20.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Милом Ристић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела неовлашћено набављање, ношење и држање ватреног оружја и муниције из члана 33. став 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици К.160/04 од 21.01.2005. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству браниоца оптуженог, адвоката АБ, дана 20.09.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Сремској Митровици К.160/04 од 21.01.2005. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом, оглашен је кривим оптужени АА, због кривичног дела неовлашћено набављање, ношење и држање ватреног оружја и муниције из члана 33. став 2. у вези става 1. ЗООМ РС и осуђен на казну затвора у трајању од једне године. На основу члана 69. ОКЗ, према оптуженом је изречена мера безбедности одузимање једног пушкомитраљеза __, серијски број __ са оквиrom од 30 комада метака, калибра 7,62мм одузетих по потврди СУП-а Сремска Митровица од 19.08.2004. године.

На основу члана 196. у вези члана 193. ЗКП, истом пресудом, оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка суду у износу од 2.000,00 динара и да плати паушал суду у износу од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против те пресуде, жалбу је изјавио бранилац оптуженог, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешне примене материјалног права и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом, да Врховни суд побијану пресуду преиначи и оптуженом изрекне условну осуду, или пак, исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Бранилац оптуженог у својој жалби захтевао је да буде обавештен о седници већа другостепеног суда, у смислу члана 375. ЗКП.

Републички јавни тужилац, својим поднеском Ктж.687/05 од 07.04.2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у присуству браниоца оптуженог, адвоката АБ, по заменичком пуномоћју адвоката АБ, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио све јписе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога Републичког јавног тужиоца, датог у напред наведеном писменом поднеску и објашњења датих

у седници већа, нашао:

Жалба је неоснована.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности (члан 380. ЗКП).

Жалбом браниоца оптуженог, побија се првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступка. Међутим, у вези са тим, у жалби се не прецизира о којим повредама кривичног поступка се у конкретном случају ради, а из навода жалбе се то не може закључити, па је првостепена пресуда у оквиру овог жалбеног основа испитана по службеној дужности, али како је речено, такве повреде нису утврђене, па зато из тог разлога, није било места укидању првостепене пресуде.

Жалбом браниоца оптуженог, неосновано се побија првостепена пресуда, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбрану оптуженог, па је у складу са одредбом члана 352. став 1. и 2. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу и при том је правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Неосновано се у жалби браниоца истиче да је суд морао применити одредбе Закона о оружју и муницији Републике Србије, који је важио пре датума 11.04.2003. године, то јест, одредбу закона који је на снази од 09.12.1998. године, објављен у службеном гласнику РС број 44/98.

Обзиром да је време извршења кривичног дела у периоду од децембра месеца 1998. године до 19.08.2004. године, када је оптужени неовлашћено набављао и држао ватрено оружје и муницију, то је без значаја за постојање кривичног дела за које је оптужени оглашен кривим да је предметно оружје набавио у време када је важио Закон о оружју и муницији, по коме би дело оптуженог било правно квалификовано као блаже кривично дело, јер неовлашћено држање, набављање и ношење ватреног оружја и муниције обухваћен је периодом до 19.08.2004. године, када је важио Закон о оружју и муницији Републике Србије, који је на снази у време извршења кривичног дела.

Дакле, првостепени суд је правилном оценом свих изведених доказа на несумњив начин утврдио да је оптужени АА, извршио дело за које је оглашен кривим, а на начин, у време и под околностима ближе означеним у изреци првостепене пресуде.

Првостепени суд је на потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, у односу на дело за које је оптужени оглашен кривим, квалификујући његове радње, по члану 33. став 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији Републике Србије, за то дајући детаљне разлоге, те се жалбени наводи браниоца о погрешној примени кривичног закона, показују неосновани.

Жалба браниоца оптуженог неоснована је и у делу којим се првостепена пресуда побија због одлуке о казни и при том истиче, да је применом одговарајућег закона, требало оптуженом изрећи условну осуду, којом би се у свему постигла сврха кажњавања. Ово, из разлога, што је првостепени суд, правилном оценом утврђених и у побијаној пресуди изнетих околности, релевантних за одмеравање казне у смислу члана 41. ОКЗ, оптуженом за учињено дело одмерио казну затвора у трајању од једне године, која и представља најмању могућу меру казне која се за кривично дело у питању може изрећи и која се даље не може ублажавати, с обзиром на висину законом запрећене казне за то дело, док је жалбени предлог за изрицање условне осуде неоснован, јер се за ово дело условна осуда не може изрећи (члан 53. став 3. ОКЗ).

Одлука о мери безбедности одузимања предмета (једног пушкомитраљеза са оквиром ближе означених у изреци побијане пресуде), а које је Врховни суд испитао по службеној дужности, донета је правилном применом члана 69. ОКЗ.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио, као у изреци пресуде.

Записничар, Председника већа

судија,

Мила Ристић, с.р. Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка

ан